

ת"פ 26302/09/14 - פרקליטות מחוז תל אביב פלילי נגד אנדריי בוקריס

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 26302-09-14 מדינת ישראל ואח' נ' בוקריס ואח'
בפני כבוד השופטת דנה אמיר

בעניין: פרקליטות מחוז תל אביב פלילי

המאשימה

נגד

אנדריי בוקריס

הנאשם

הכרעת דין

רקע ועובדות כתב האישום

1. אני מודיעה על זיכוי הנאשם מעבירה של נהיגה בקלות ראש לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה (נוסח חדש) התשכ"א - 1961 (להלן: "**פקודת התעבורה**") וזאת לאור חזרת המאשימה מהאישום ומרשיעה את הנאשם בביצוע עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**").
 2. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו ביצועה של עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין וכן עבירה של נהיגה בקלות ראש לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה. ביחד עמו הואשם אחר, מחמוד חניף (להלן: "**הנאשם 2**") תחילה בעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק העונשין, ובמסגרת כתב האישום המתוקן מיום 22.1.2015, אף בהעלבת עובד ציבור, לפי סעיף 288 לחוק העונשין (להלן: "**כתב האישום המתוקן**").
- עניינו של הנאשם 2 הסתיים בהסדר טיעון, כאשר ביום 7.5.2015 הנאשם 2 הודה והורשע בעבירות אשר יוחסו לו בכתב האישום המתוקן. במסגרת גזר הדין, נגזרו על הנאשם 2 שני חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי למשך ארבעה חודשים וקנס כספי.
- בעניינו של הנאשם לאחר שמיעת העדים, סיכמו הצדדים בעל פה, כאשר ביום 30.5.2016 הודיעה המאשימה כי החליטה לחזור בה מהאישום המיוחס לנאשם לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה, משכך, הודעתי בפתח הכרעת הדין על זיכוי של הנאשם מעבירה זו.

3. על פי המפורט בכתב האישום, המתלוננים נסעו ביום 27.12.2013 ברכבם ברחוב יפת ביפו, כאשר המתלוננת נוהגת ברכב וברכב ביתם בת ה- 4 חודשים. לאחר שנעקפו על ידי הנאשם אשר רכב על קטנוע, חסם הנאשם באמצעות הקטנוע את רכבם של המתלוננים ולא אפשר המשך נסיעתם, ירד מהקטנוע, התקרב למושב האחורי של רכב המתלוננים בו ישב המתלונן, ואמר לו בטון מאיים "בוא צא החוצה". במעשיו אלה, איים הנאשם במעשים ובמילים על המתלוננים בפגיעה שלא כדין בגופם וזאת בכוונה להפחידם או להקניטם. עוד מפורט בכתב האישום כי מיד ובסמוך לכך הזדהה המתלונן כשוטר בפני הנאשם וביקש ממנו להציג תעודות, ואז החלו עוברי אורח להתקבץ, ביניהם הנאשם 2, אשר צעקו והחלו מכתרים את המתלונן. המתלונן הרחיק את הנאשם כ- 50 מטרים מהמקום תוך שהנאשם 2 פונה למתלונן ולנאשם, הכל כמפורט בכתב האישום.

4. חשוב לציין כבר עתה את מיהות המתלוננים, כאשר טענות הגנה שונות עלו בהקשר זה במהלך שמיעת הראיות ובטענות הגנה מן הצדק אליהן אדרש בגוף הכרעת הדין. המתלונן, קצין משטרה, אשר שימש בעת האירוע ראש לשכת תנועה במרחב יפתח. המתלוננת, רעייתו, תובעת בלשכת תביעות תל אביב במשטרת ישראל.

עוד יש לציין כי ביום 10.9.2015 בפתח דיוני ההוכחות, העלתה ב"כ הנאשם טיעוני הגנה מן הצדק, בעיקר ביחס לעבירת התעבורה אשר יוחסה לנאשם, ממנה זוכה הנאשם לאחר שהמאשימה חזרה בה מאישום זה כמפורט לעיל. הוסכם שהכרעה בעניין טענות ההגנה מן הצדק תינתן במסגרת הכרעת הדין. גם במסגרת הסיכומים הועלו טענות בהקשר זה, אליהן אדרש בפרק הרלבנטי בהכרעת הדין.

תשובת הנאשם:

5. על פי המפורט במענה לכתב האישום אשר התקבל מאת הנאשם ביום 5.11.2015, ביחס לאישום שנותר על כנו בעבירת האיומים אישר הנאשם שחסם ברכבו את רכב המתלוננים, לטענתו על מנת לרדת מהקטנוע ולשוחח עימם כי רכבם חתך אותו וכמעט פגע בו. הנאשם כפר בכך שפנה למתלונן בטון מאיים ואמר לו לצאת החוצה. הנאשם אישר כי המתלונן הזדהה בפניו כשוטר, ביקש ממנו להציג תעודות ואף אישר את ההתקהלות של עוברי האורח במקום האירוע ובכללם נאשם 2.

דין והכרעה:

עבירת איומים - הפן המשפטי:

6. עבירת האיומים הקבועה בסעיף 192 לחוק העונשין, עניינה במי שמאיים בכל דרך על אדם אחר בפגיעה שלא כדין בגופו, חירותו, נכסיו ושמו הטוב, בכוונה להפחידו או להקניטו.

הגדרת העבירה היא הגדרה רחבה ביותר הכוללת איום בכל דרך שהיא, לרבות באמירה, בכתב ובהתנהגות.

ברע"פ 2038/04 לם נ' **מדינת ישראל** (4.1.2006) (להלן: "**עניין לם**") קבעה כב' השופטת (כתוארה דאז) בייניש:

"חלקו הראשון של הרכיב ההתנהגותי בעבירת האיומים הוא המעשה הפיזי עצמו של ביצוע האיום. על פי לשון החוק, מעשה זה יכול להיעשות "בכל דרך שהיא". ניתן ללמוד אפוא מלשון החוק כי התנהגות שהיא מעשה

איום אינה מוגבלת לצורה מסוימת והאיום יכול להימסר בכתב, בעל פה או בתנועות גוף"...

"ההיגד "בכל דרך שהיא", המגדיר את היקף הרכיב ההתנהגותי בעבירת האיומים, מבטא את מגמת החוק לקבוע מרחב בלתי מסויג של צורות התנהגות אסורות, ובלבד שהן עולות מבחינה מהותית כדי "איום".

ועוד:

"יש והאיום הוא ברור וחד-משמעי, כאשר הוא מפורש ובוטה. יש ומתעורר קושי בהכרעה אם אכן מדובר בביטוי מאיים. כך, באשר לביטויים גבוליים שיש בהם איום נרמז או איום מוסווה וכך, לעתים, בביטויים בעלי משמעות מאיימת בנסיבותיו המיוחדות של המאיים".

אם הדברים עולים כדי איום, יש לבחון את היסוד הנפשי, הכולל את מודעות המאיים למעשים ולנסיבות, ויש לקבוע אם האיום נעשה בכוונה להפחיד או להקניט כאשר יש לזכור שהמדובר בעבירה התנהגותית והתוצאה איננה חלק מיסודותיה. יש לבחון אם לנגד עיני המאיים עמדה המטרה של הפחדת המאיים או הקנטתו, או שצפה אותה בדרגת הסתברות קרובה לוודאי, ואם מוכחת אותה מטרה יש בכך כדי לקיים את דרישת הכוונה המיוחדת. את מטרת ההפחדה באמצעות האיום על המאיים יש לבחון במבחן אוביקטיבי של האדם מן הישוב בנעלי המאיים, בנסיבותיו ובנתוניו (ראו גם: ע"פ 3779/94 חמדני נ' מדינת ישראל פ"ד נב(1), 408).

האם הוכחה המאשימה ביצועה של עבירת האיומים הנטענת בכתב האישום:

7. כבר מראש אציין, כי נוכח זיכוי של הנאשם מעבירת התעבורה, אינני מוצאת להרחיב בכל הנוגע לסכסוך בדרך בעת הנהיגה בין המתלוננת לנאשם, או להכריע בשאלה כיצד נהגו הצדדים טרם אותה חסימה נטענת של רכב המתלוננים על ידי הנאשם.

השאלה היחידה אשר נותרה לבחינה היא האם המיוחס לנאשם בכתב האישום, בכל הנוגע לעבירת האיומים, הוכח מעל לכל ספק סביר והאם המפורט עונה להגדרת עבירת האיומים.

8. לפי גרסת המתלונן בעת עדותו בבית המשפט, לאחר שעקף הנאשם את רכבם של המתלוננים ברחוב יפת ביפו, חסם את רכבם בצורה אנכית, ירד מהקטנוע הוריד את הקסדה, צעק משהו לכיוון הרכב ולכיוון המתלוננת, פתח את הדלת האחורית של הרכב ואמר בצורה מאיימת "צא החוצה". המתלונן אמר לו מיד שהוא שוטר הציג בפניו תעודת שוטר, והורה לו להציג רישיונות ותעודת זהות והנאשם, שהיה מופתע הזיז את הקטנוע הצידה (עמ' 25 ש' 9-17 לפרוטוקול).

עוד הוסיף המתלונן וסיפר על ההתקהלות שהחלה, של עשרות מקומיים, אשר החלו להתגרות בו כדי שישחרר את הנאשם, כאשר הנאשם 2 נצמד אליו וקילל אותו, ואף סיפר כי לקח את הנאשם הצידה כדי להתנתק. המתלונן אישר שהזמין בטלפון צוותי משטרה למקום וכשהגיעו הניידות ביצעו מעצר של הנאשם ונאשם 2 (עמ' 25 ש' 17-23). בעת חקירתו הנגדית אישר כי הוא זה אשר עצר את הנאשם בשטח (עמ' 27 ש' 32).

המתלונן הפנה לדוחות שמילא, ת/1 (דוח פעולה) ו-ת/2 (דוח מעצר) מיום האירוע.

עוד הבהיר המתלונן כי היה נסער לאחר האירוע הנטען והוא אף נסער בעת מתן עדותו, כדבריו: **"אני נסער מהאירוע שחוסמים אותנו ואז באים ומנסים לשלוף אותי מהאוטו. זה אירוע מסעיר" (עמ' 33 ש' 20-21),** עוד הוסיף כי שפת הגוף של הנאשם הייתה מאד אלימה (עמ' 35 ש' 10). ועוד: עמ' 28 ש' 8, עמ' 35 ש' 9-11, ע"מ 35 ש' 18-19.

המתלונן הוסיף כי החליט לעצור את הנאשם כי זה ביצע עבירה חמורה, חסימה של רכבם ואיומים, כאשר לדבריו: **"אם לא הייתי שוטר זה לא היה נגמר ככה"** (עמ' 36 ש' 22) ואישר כי הנאשם לא היה אלים בעת המעצר.

9. על פי עדותה של המתלוננת, עקף הנאשם את הרכב בו נהגה וחסם את נתיב הנסיעה עם הקטנוע עליו רכב, ירד מהקטנוע, התקרב לרכב ופתח את הדלת האחורית ואז החל "הבלאגן" לדבריה, כאשר התקהלו הרבה אנשים, והיא נסעה מהמקום. המתלוננת אישרה כי חשה מאוימת מחסימת רכבה על ידי הנאשם (עמ' 47 ש' 7). עוד הוסיפה כי איננה זוכרת אם הנאשם קילל או איים כשפתח את הדלת אך ראתה את הנאשם נוגע במתלונן (עמ' 48 ש' 18).

הנאשם 2 העיד ביום 9.11.2015. על פי עדותו, ראה את הקטנוע חוסם את רכב המתלוננים ואז את הנאשם מנסה לפתוח את דלת הרכב ודופק על דלת הנוסע מאחור, כאשר הנוסע פתח את הדלת והציג תעודת שוטר (עמ' 70 ש' 7-11).

10. הנאשם אישר בעת עדותו בבית המשפט כי לא רצה שהמתלוננים ימשיכו לנסוע ואף אישר שעצר את הקטנוע לפני רכב המתלוננים ורצה לדבר איתם. בנוסף, אישר שהלך לכיוון רכבם והיה עצבני וכעוס כי חשב שמעשיה של המתלוננת כלפיו היו מכוונים, לאור הסכנה בה נמצא וכן ציין את זלזולה בו (עמ' 56 ש' 1-20, עמ' 66 ש' 7-8). עוד אישר כי הרים את קולו באותו המעמד כלפי המתלוננת, אשר לא התייחסה אליו ואז פנה לדלת הנוסע מאחור ואף אישר כי הניח את ידו על רכב המתלוננים או הידית (עמ' 66 ש' 22).

11. באשר לחסימת רכב המתלוננים ולאור טענת הנאשם לפיה לא הבין את פשר המילה "חסימה" בעת גביית העדות: לבד מעדות המתלוננים והנאשם 2, גם הנאשם עצמו מאשר החסימה כאמור במענה לכתב האישום (סעיף ב' למענה מיום 13.5.15) ובעת עדותו בבית המשפט **"שמתי את האופנוע קדימה לפי הרכב שלה.."** (עמ' 56 ש' 18) תוך שהוא מאשר שמטרתו הייתה שהמתלוננים לא ימשיכו לנסוע כי רצה לדבר איתם (עמ' 65 ש' 22). בנוסף, גם בנ/1 מסר הנאשם בהודעה פתוחה כי חסם את נתיב נסיעת המתלוננים כאשר היו בעצירה בצומת (נ/1 ש' 5).

בנסיבות אלה, לא מצאתי להרחיב בנושא זה, למרות טענות הסנגורית לפיהן המתלוננת עצמה העידה כי החלה לנסוע מהמקום, כך שניתן להסיק שנתיבה לא היה חסום לחלוטין.

12. המחלוקת העיקרית שנותרה באשר לנסיבות האירוע הנטען בכתב האישום היא אם כן, האם אמר הנאשם למתלונן "צא החוצה" בטון מאיים.

גרסת הנאשם בעת עדותו הייתה מהוססת ומתחמקת ביחס לשאלות השנויות במחלוקת ואמירת המילים "צא החוצה": **" זה מקרה ישן, יש הרבה דברים שנשכחו, יש הרבה אלמנטים של חורים בזיכרון, ללא ספק אני יודע למה אני מסוגל ולמה לא ולא פתחתי את הדלת, לא ביקשתי שיצא זה לא מתאים לאופי שלי ולדעתי זה אפילו יותר גרוע מלפתוח דלת"** (עמ' 57 ש' 17).

עוד הוסיף הנאשם: "תראי זה היה לפני הרבה זמן, אל תתבססו על מה שאני עכשיו..." והדגים כיצד העמיד את הקטנוע לפני רכב המתלוננים (עמ' 64 ש' 22).

ועוד: "אמרתי קודם שאני לא יכול להתבסס על זיכרון אבל איך שאני רואה את עצמי אני ממש לא בסרט שלהגיד לבן אדם צא החוצה" (עמ' 66 ש' 27-28).

לעומתו, עדותו של המתלונן הייתה בהירה ומעוררת אמון, כאשר יש לזכור שגם המתלונן העיד אודות אירוע אשר אירע כשנתיים קודם לכן, ועוד כי במרבית הפרטים הנוגעים לאיום הנטען גרסת הנאשם וגרסת המתלונן תואמות זו את זו. מעיון בעדות המתלונן עולה כי המתלונן זכר באופן ברור את המילים "בוא צא החוצה" אותן ייחס לנאשם והאירוע אף פורט על ידו בדוח הפעולה ת/1. אמירת המילים אף עולה בקנה אחד עם התנהלותו של הנאשם בהנחת ידו על ידית הדלת כפי שאישר בעצמו. המתלונן אישר שמיד עם הוצאת תעודת השוטר על ידו שינה הנאשם התנהגותו (ראו דוח הפעולה ת/1), ולא ביקש לצייר תמונה המקצינה את התנהלותו של הנאשם. גם בקשר לנהיגתו של הנאשם ענה המתלונן בכנות באשר לפרטים אותם לא ראה בתחילה (ראו לדוגמא: עמ' 29 ש' 13-14). אלה מחזקים את התרשמותי לפיה עדות המתלונן הייתה אמיתית וכנה. בנסיבות אלה אני מוצאת לקבל את גרסת המתלונן לפיה אמר לו הנאשם "צא החוצה".

13. מכל המפורט לעיל עולה כי המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר את הפן העובדתי של עבירת האיומים המיוחסת לנאשם בכתב האישום, הכוללת את התנהגותו עת עצר את הקטנוע וחסם את נתיב נסיעת המתלוננים, ירד מהקטנוע הניח ידו על דלת הרכב, היה כעוס ואמר למתלונן "בוא צא החוצה".

למעלה מן הצורך אציין כי גם לו קיבלתי את גרסתו של הנאשם לפיה לא אמר את המילים "צא החוצה", הרי שנוכח התנהגות הנאשם, בכל מקרה יש לקבוע כי הוכח הפן העובדתי של עבירת האיומים מעל לכל ספק סביר. כמפורט לעיל, איום יכול שיהיה גם בהתנהגות, או בכל דרך אחרת כאשר לגבי התנהגות הנאשם אין מחלוקת עובדתית אמיתית.

14. באשר ליסוד הנפשי: המתלוננים העידו כי חשו מאוימים ע"י הנאשם. הנאשם טען כי לא הייתה לו כוונה להפחיד (עמ' 74 ש' 1), אך כאמור אישר שהעמיד את הקטנוע כך שיעצור רכב המתלוננים, בין אם הדבר נקרא "חסימה" ובין אם לא, אישר שהיה כעוס, אישר שפנה למתלוננת ואף הניח את ידו על ידית דלת רכב המתלוננים. בנסיבות המפורטות לעיל, אין אלא לקבוע כי מעשיו של הנאשם נעשו לשם הפחדת המתלוננים ולכל הפחות תוך צפיית הפחדת המתלוננים בדרגת הסתברות קרובה לוודאי תוך החלת המבחן האובייקטיבי על הנסיבות. בנוסף, על פי עדות המתלוננים, אלה חשו מאוימים אף בפן הסובייקטיבי. על כן אני מוצאת כי מתקיים גם היסוד הנפשי הנדרש להוכחת עבירת האיומים.

טענת הגנה מן הצדק:

15. טרם הכרעה סופית יש להידרש לטענות ההגנה מן הצדק שהועלו על ידי ההגנה, הן בעת הדין ביום 10.9.2015 והן בסיכומיה שבעל פה ביום 10.5.2016.

ראשית אציין כי טענותיה הממשיות של ב"כ הנאשם נוגעות בעיקר להתנהלות המאשימה בכל הנוגע לטיפול והגשת כתב האישום בגין ביצועה של עבירת התעבורה ממנה זוכה הנאשם בפתח הכרעת הדין, לאחר שחזרה בה המאשימה

מאישום זה. אציין בהקשר זה כי טוב עשתה המאשימה בחזרתה מאישום זה נוכח הפגמים אשר נטענו ע"י ב"כ הנאשם בטיעוניה.

16. בעת הדיון ביום 10.9.2015 הפנתה ב"כ הנאשם לפעולות המאשימה אשר מבססות את ההגנה לטענתה:

הנאשם לא נחקר כלל, באזהרה או בעדות פתוחה, בדבר ביצועה של עבירת התעבורה ולא ניתנה לו הזדמנות למסור את גרסתו. המדובר בפגיעה היורדת לשורש העניין, כאשר יתכן ולו הייתה גרסתו נשמעת הייתה המאשימה משתכנעת שהתנהלותו איננה בגדר התנהגות מאיימת אלא תוצר של סיטואציה או תחושה אותה חווה בעת הנהיגה. עוד ביקשה לציין כי בכונתה לטעון לאכיפה בררנית.

17. בסיכומיה הוסיפה ב"כ הנאשם על טענותיה:

טענות בדבר עיכוב הנאשם, כאשר לטענתה לא פורטה בפני הנאשם הסיבה בגינה נעצר/עוכב בניגוד לחוק.

ב"כ הנאשם הפנתה לעדותו של ראובן גולדרינג לפיה עיכב את הנאשם בהוראת המתלונן אך למרות זאת דוח המעצר נערך ע"י המתלונן עצמו.

לא ניתנה לנאשם זכות היוועצות עם עו"ד כנדרש, הדבר אינו מצוין בגוף ההודעה והעדה איצקוביסקי איננה זוכרת אם ידעה את הנאשם בדבר זכותו. בנוסף, הנאשם לא נחקר בשפתו. כן נטען כי הסנגוריה הציבורית לא יודעה בדבר מעצרו וחקירתו של הנאשם.

שוב, העדר חקירה בנוגע לעבירת התעבורה וכן טענות הנוגעות לאכיפה בררנית בהקשר זה.

ניגוד עניינים בפעילות המשטרה, כאשר פעולות החקירה בוצעו באותו המרחב בו משרת המתלונן וכאשר המתלונן הזמין את פקודיו למקום לביצוע העיכוב והמעצר בשטח. לטענת ב"כ הנאשם, ללא כל סיבה, לאור התנהלותו התקינה של הנאשם לאחר הצגת תעודת השוטר על ידי המתלונן, עוכב הנאשם ונעצר, הוזמנו ניידות למקום, הנאשם נלקח למרחב בו משרת המתלונן כשהוא עצור ואזוק ונחקר על ידי עמיתיו של המתלונן. המתלוננת אף זומנה למתן עדות עוד באותו היום, על אף שמדובר ביום שישי בשבוע. עוד הפנתה לכך שהמתלונן עצמו הגיש כתב אישום כנגד הנאשם לבית המשפט לתעבורה (אשר נמחק לאחר הגשת כתב אישום זה). עוד ציינה כי בראשית הוגש כתב האישום על ידי מדור תביעות ת"א שם משרתת המתלוננת.

בנוסף, קובלת ב"כ הנאשם על כך שעדים מהותיים נוספים לא נחקרו ואף לא נלקחו בזמן אמת פרטיהם, כאשר לטענתה המדובר במחדלי חקירה היורדים לשורש העניין.

לבסוף טוענת ב"כ הנאשם כי האירוע המפורט בכתב האישום אינו מסוג האירועים אשר צריך להגיע לפתחו של בית המשפט, וודאי מקום בו אירעו מחדלי חקירה כפי שטענה ונרמסו זכויותיו של הנאשם, ומשכך, יש להורות על ביטול כתב האישום מטעמי הגנה מן הצדק ולחילופין להורות על זיכוי.

דין והכרעה:

המצב המשפטי:

18. דוקטרינת ההגנה מן הצדק מעוגנת בסעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, ותכליתה להבטיח קיומו של הליך פלילי ראוי, צודק והוגן. מקום בו יתברר שהגשת כתב האישום או ניהול הליך פלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית, יורה בית המשפט על ביטול כתב האישום, כאשר הנטל להניח תשתית עובדתית מוטל על כתפי הנאשם.

דוקטרינה ההגנה מן הצדק אומצה לראשונה במשפט הישראלי בפסק הדין בפרשת יפת (ע"פ 2910/94 יפת נ' מדינת ישראל (28.2.1996)).

בפרשת בורוביץ', קרטל חברות הביטוח (ע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' איתמר בורוביץ', פ"ד נ"ט (6) 776), נקבע מבחן שלושת השלבים ליישומה של ההגנה:

"שאלת החלתה של הגנה מן הצדק על מקרה נתון טעונה בחינה בת שלושה שלבים: בשלב הראשון על בית-המשפט לזהות את הפגמים שנפלו בהליכים שננקטו בעניינו של הנאשם ולעמוד על עוצמתם, וזאת, במנותק משאלת אשמתו או חפותו.

בשלב השני על בית-המשפט לבחון אם בקיומו של ההליך הפלילי חרף הפגמים יש משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות.

בשלב השלישי, מששוכנע בית-המשפט כי קיומו של ההליך אכן כרוך בפגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות, עליו לבחון האם לא ניתן לרפא את הפגמים שנתגלו באמצעים יותר מתונים ומידתיים מאשר ביטולו של כתב-האישום."

מתוך פרשת בורוביץ עולה, כי ראשית יש להניח תשתית עובדתית לפגמים הנטענים ועוצמתם. לאחר זיהוי הפגמים ועוצמתם, ככל שזוהו, יש לערוך, בשלב השני, איזון אינטרסים בין היתר, בין חומרת העבירות המיוחסות לנאשם, עוצמת הראיות, מידת הפגיעה ביכולתו של הנאשם להתגונן, הפגיעה בקורבן העבירה, נסיבות אישיות של הנאשם וקורבן העבירה, חומרת הפגיעה בזכויות הנאשם והסיבה לגרימתה וכן מידת האשם הרובץ על כתפי הרשות וכן לבחון האם נהגה הרשות בזדון או בתום לב. לבסוף, יש לבחון האם לא ניתן לרפא הפגמים שנפלו באמצעים מתונים יותר מביטול כתב האישום.

כפי שנקבע בפרשת בורוביץ:

"ההכרעה בשאלה אם המקרה שלפני בית-המשפט מצדיק את החלתה של הגנה מן הצדק, אמורה לשקף איזון נאות בין מכלול הערכים, העקרונות והאינטרסים השונים הכרוכים בקיומו של ההליך הפלילי. מן העבר האחד ניצבים האינטרסים התומכים בהמשך קיומו של ההליך, ובהם העמדת עבריינים לדין ומיצוי הדין עמהם; הוצאת האמת לאור; קיומם של מנגנוני גמול, הרתעה וענישה; שמירה על ביטחון הציבור; הגנה על זכויותיו של הקורבן הנפגע. ומן העבר האחר ניצבים האינטרסים השוללים, במקרה הקונקרטי, את המשך קיומו של ההליך, ובהם הגנה על זכויות היסוד של הנאשם; פסילת מהלכיה הנפסדים של הרשות והרתעתה מפני נקיטת מהלכים דומים בעתיד; שמירה על טוהר ההליך השיפוטי; שמירת אמון הציבור בבית-המשפט. ..."

עוד הובהר בפרשת בורוביץ:

"ביטולו של הליך פלילי מטעמי הגנה מן הצדק מהווה מהלך קיצוני שבית המשפט אינו נזקק לו אלא מטעמים חריגים" (שם)

ראה גם דנ"פ 5189/05 איילון חברה לביטוח בע"מ נ' מדינת ישראל (20.4.2006).

העדר חקירה באזהרה או בעדות בנוגע לעבירות התעבורה ואכיפה בררנית:

19. בע"פ (מחוזי חי') 3730/03 מדינת ישראל נ' מוסטפא אגבאריה (11.3.2004) פירט בית המשפט המחוזי את מושכלות היסוד בדבר חקירת חשודים:

"ככלל, בהעדר נסיבות יוצאות דופן, על הגורם החוקר לחקור גם את החשוד בביצוע העבירה. חובה זו מקורה בחובתו של כל גורם חוקר, לנהל חקירה באופן סביר ולאסוף את כל החומר הרלוונטי לצורך הפעלת שיקול הדעת של הגורם המחליט באשר להמשך הטיפול בתיק החקירה. חובה זו זהה לחובתה של כל רשות מינהלית האמורה להפעיל את שיקול דעתה".

הנאשם זוכה מעבירת התעבורה כמפורט ברישא להכרעת הדין, אך אציין בהקשר זה כי מובן שהעדר אזהרה או קבלת גרסה כלשהי מהנאשם מהווה פגם של ממש שיש בו כדי לפגוע בזכותו הבסיסית של הנאשם בהיותו נחקר בחקירה פלילית. הגם שהמאשימה טענה כי לא נהוג לגבות הודעה או להזהיר חשוד במסגרת חקירת ביצוען של עבירות תעבורה, לא הוצגה בפני כל תשתית עובדתית או בסיס משפטי או ערכי לטיעון.

חשוב לציין בהקשר זה ובהתאם למבחן התלת שלבי שנקבע בפרשת בורוביץ, כי אין באמור לעיל כדי להוביל למסקנה אוטומטית לפיה יש להורות על ביטול כתב האישום בכללותו.

20. רלבנטי לעניינינו הוא טיעונה של ב"כ הנאשם לפיו לו היה הנאשם נחקר בקשר לעבירת התעבורה יתכן ולא היה מוגש כתב האישום הנוגע לעבירת האיומים המיוחסת לו ומהטעם הזה ולאור פגם זה, יש להורות על ביטול כתב האישום כנגדו גם בגין עבירת האיומים.

כמפורט לעיל, לטעמי, מעשיו של הנאשם עולים כדי איום ממשי, גם אם נכונות טענותיו לפיהם המתלוננת "הרגיזה" אותו בעת שנסע בדרך והוא חש בסכנה בעקבות נהיגתה. יש לתת את הדעת לכך שככל שחש הנאשם כי המתלוננת נהגה בצורה המסכנת אותו כפי שטען יכול היה לרשום את מספר רכבה של המתלוננת ולדווח למשטרה על נהיגתה. בנסיבות אלה, אין בטענות הנאשם כדי להצדיק את מעשיו או כל סיבה להימנע מהגשת כתב אישום כנגדו בגין עבירת האיומים. ב"כ הנאשם אף לא הניחה כל מסד עובדתי לטענתה לפיה במקרים דומים נמנעה המאשימה מהגשת כתב אישום.

ראו: ע"פ 3215/07 פלוני נ' מ"י, (4.8.2008) שם הבהיר בית המשפט העליון כי הנטל נח לפתח הנאשם להוכיח את הדמיון בין המקרים הנטענים ואת המניע הפסול שבבסיס ההבחנה כאשר התביעה, כאשר ככלל רשות מינהלית נהנית מהחזקה לפיה פעולותיה נעשות כדין.

21. באשר לטענה לאכיפה בררנית ביחס לעבירת התעבורה, ראשית ב"כ הנאשם לא הניחה כל מסד עובדתי לטענה

והדין בטענה ממילא מתייטר משזוכה הנאשם מעבירה זו.

טענות בדבר העיכוב/ מעצר והעדר הסבר לנאשם:

22. ההוראות בדבר מעצר ועיכוב חשודים מעוגנות בחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים) תשנ"ו - 1996. סעיף 24 דן בביצוע מעצר ומורה להודיע לעצור על היותו עצור ואת הסיבה למעצרו. סעיף 72 עניינו "בנוהל עיכוב" והוא מחיל את הוראות סעיף 24 על ביצוע עיכוב, בשינויים המחויבים. לטענת ב"כ הנאשם, על אף עדותו של השוטר ראובן גולדרינג לפיה עיכב את הנאשם בהוראת המתלונן, דוח המעצר נערך ע"י המתלונן עצמו. בנוסף נטען כי לא פורטה בפני הנאשם הסיבה בגינה נעצר/עוכב בניגוד לסעיף 24 לחוק.

23. בעת עדותו נשאל העד גולדרינג האם עיכב או עצר את הנאשמים, לאחר שעין במזכר שערך במועד האירוע, ומבלי שהגשתו של המזכר התבקשה, השיב כי הורה "לבחור" להתלוות אליו, כאשר "**ארז אישר שזה הבחור המבוקש**" (עמ' 81 ש' 14). לדבריו, המתלונן הצביע "**על בחור שנגרם לו משהו ואמר לי מפורשות תעכב אותו**" (עמ' 82 ש' 2). העד מאשר כי לא ציין במזכר את סיבת העיכוב ואינו זוכר מהי (עמ' 82 ש' 10). אך מוסיף: "**ברור שהסברתי לו**", הנאשם נכנס לניידת עצור ובתוך הניידת, מאחר ואחז בטלפון ביד אף שנאמר לו לא לדבר נאזק (עמ' 83 ש' 3). העד מתייחס לת/2 דוח המעצר שנערך על ידי המתלונן- לטענתו הדוח לא נערך על ידו והוא לא זוכר, אך זוכר שעצר ואזק את הנאשם בתוך הניידת, כאשר הנאשם הוכנס לניידת כשהוא כבר בסטטוס עצור (עמ' 84 ש' 2).

עוד חשוב לציין כי העד גולדרינג העיד שהסביר לנאשם את הדברים בצרפתית והוא נכנס בדרכי נועם לניידת, הגם שלא ציין במזכר מה הסביר לו (עמ' 82 ש' 28).

24. עיון בכלל העדויות ובראיות מלמד כי חרף עדותו הסתומה משהו של העד גולדרינג, כאשר ממנה לא ברור די צורך באיזה סטטוס הוכנס הנאשם לניידת, עצור או מעוכב, העיד באופן חד משמעי ראובן גולדרינג כי הסביר לנאשם את הדברים בצרפתית והוא נכנס בדרכי נועם לניידת.

למעלה מכך, הנאשם עצמו אישר, ללא קשר לעיכוב או למעצר על ידי ראובן גולדרינג כי המתלונן הוא זה אשר ביצע את מעצרו (עמ' 74 ש' 17) וכך גם העיד המתלונן (עמ' 25 ש' 22). לביסוס גרסתו הציג המתלונן את ת/2 דוח המעצר וכן ת/1 שם מציין מפורשות המתלונן שהוא זה אשר ביצע את המעצר לאחר הגעתם למקום של השוטרים רובי גולדרינג ורון ציון והודיע לנאשמים מהי סיבת מעצרו.

על פי ת/2 תגובת הנאשם הייתה: "**סליחה. אני מצטער**". יש לציין כי הנאשם סרב לחתום על הדוח ת/2 שהוכן על ידי המתלונן ואף הוסיף על פי הרשום בו: "**לא אימתי עליו בחיים**". עוד מפורט בת/2 כי הנאשם תחילה עוכב ונעצר מיד עם הגעת השוטרים הנוספים למקום וזאת על מנת למנוע התלהמות מאחר והמתלונן היה לבד ומכותר על ידי מקומיים.

נתתי דעתי לנ/1 שם טען הנאשם כי לא נאמר לו ע"י השוטרים שהוא עצור וכן מדוע נעצר, כאשר כל שהמתלונן אמר הוא "תיקח אותם". יחד עם זאת כאמור, ת/1 ו-ת/2 מדברים בעד עצמם וכך גם עדותו של המתלונן לפיה הוא זה שעצר את הנאשם אותה אישר גם הנאשם עצמו בבית המשפט.

25. מכלול הראיות המפורטות לעיל מביאות אותי למסקנה שלא בוססה טענת הנאשם לפיה לא נאמרה לו סיבת מעצרו או עיכובו, בנוסף, אני מוצאת כי על פי הראיות מעצרו של הנאשם בוצע על ידי המתלונן.

אבהיר כי גם אם הייתי מקבלת את הטענה לפיה ראובן גולדרינג הוא זה אשר עיכב את הנאשם טרם עלייתו לניידת, נוכח עדותו החד משמעית לפיה הסביר את הדברים לנאשם בצרפתית טרם עלה לניידת וכי הנאשם עלה לניידת בדרכי נועם, אינני מוצאת כי נפל פגם היורד לשורשו של עניין בהקשר זה, גם אם הדברים לא נרשמו במזכר שערך ראובן גולדרינג. באשר לעצם ביצוע המעצר והעיכוב על ידי המתלונן, בנסיבות האירוע ובהיותו אירוע מתגלגל כאשר תחילה היה המתלונן לבדו בשטח תוך התקהלות המקומיים סביבו, ובכללם הנאשם 2, אינני מוצאת שיש בה כדי להוות פגם מהותי היורד לשורשו של עניין.

זכות היועצות והודעה לסנגוריה:

26. חשיבותה של זכות היועצות ברורה וידועה, והדבר בא לידי ביטוי באופן ברור בפסיקת בית המשפט העליון (ע"פ 5121/98 **יששכרוב נ' התובע הצבאי הראשי** (תק-על 2006(2), 1093).

27. לצורך בחינת הסוגיה ומשמעותה במקרה דנן יש לבחון ראשית האם הניח הנאשם תשתית עובדתית ראויה המלמדת כי זכות זו נשללה ממנו.

עיון מדוקדק בפרוטוקול עדותו של הנאשם מלמד כי הנאשם לא העיד בהקשר זה ולא טען, עובדתית, כי זכות זו נשללה ממנו בעת חקירתו הראשית או הנגדית. המדובר בראיה משמעותית והכרחית להנחת המסד העובדתי הנדרש.

העדה איצקוביציקי אשר גבתה את הודעת הנאשם ת/3 העידה כי בעת גביית ההודעה מהנאשם (בשנת 2013) לא נהוג היה לציין בגוף ההודעה את מתן זכות היועצות, ולא זכרה לומר האם הזכות ניתנה הלכה למעשה (עמ' 42 ש' 7) ובחומר החקירה לא מצוי כל זכ"ד או אישור לגביי כך וכך גם באשר למתן הודעה לסנגוריה הציבורית, כאשר העדה הסבירה שההודעה לסנגוריה הציבורית נמסרת רק אם מבקש החשוד, וכאשר הוחלט לשחררו עם סיום החקירה לא היה מקום לידע את הסנגוריה הציבורית (עמ' 42 ש' 6). יחד עם זאת, בהעדר עדות מפורשת מאת הנאשם אינני מוצאת כי ניתן לקבוע כממצא עובדתי שזכות היועצות נשללה ממנו, חרף טענות באת כוחו בהקשר זה.

28. יתרה מכך, בעדותו בבית המשפט חזר הנאשם למעשה, על הדברים שמסר בהודעתו ת/3 (ובכלל זאת גם בקשר לעצירת הקטנוע לפני רכב המתלוננים, הגם שטען שלא הבין את המילה חסימה). הכרעת הדין מבוססת כמפורט לעיל על עדותו של הנאשם בבית המשפט ועל המענה לכתב האישום אותו מסר כשהיה מיוצג על ידי באת כוחו (ראו לעיל).

בנסיבות אלה, גם אם הייתי מוצאת כי לא ניתנה לנאשם זכות היועצות כנטען, אין המדובר במקרה דנן בפגם היורד לשורש העניין אשר מצדיק ביטולו של כתב האישום.

ניגוד עניינים בפעילות המשטרה:

29. טענות נוספות לב"כ הנאשם באשר לניגוד עניינים בפעילות המשטרה. לטענתה ללא כל סיבה, לאור התנהלותו התקינה של הנאשם לאחר הצגת תעודת השוטר על ידי המתלונן, עוכב הנאשם ונעצר, הוזמנו ניידות למקום,

הנאשם נלקח למרחב בו משרת המתלונן כשהוא עצור ואזוק ונחקר על ידי עמיתיו של המתלונן. המתלוננת אף זומנה למתן עדות עוד באותו היום, על אף שמדובר ביום שישי בשבוע. עוד הפנתה לכך שהמתלונן עצמו הגיש כתב אישום כנגד הנאשם לבית המשפט לתעבורה (אשר נמחק לאחר הגשת כתב אישום זה) ואף ציינה כי בראשית הוגש כתב האישום על ידי מדור תביעות ת"א שם משרתת המתלוננת.

30. המסד העובדתי בהקשר לעובדות הנטענות הונח. הראיות והעדויות תומכות בעובדות אותן הציגה ב"כ הנאשם. מניתוח הראיות עולה כי הנאשם עוכב ונעצר על ידי המתלונן עצמו בשטח לאחר שהתנהל באופן המפורט בהכרעת הדין וניגש לרכב המתלוננים. המתלונן, שהיה ראש לשכת תנועה במרחב יפתח באותה העת, הזעיק את פקודיו לשטח ואלה העבירו את הנאשם לתחנת המשטרה כשהוא אזוק. הנאשם נחקר במרחב בו משרת המתלונן, מרחב יפתח, הוא המרחב אשר באחריותו טיפול באירועים פליליים בזירת האירוע. המתלוננת זומנה למתן עדות עוד באותו היום, יום ו' בשבוע. כתב האישום הוכן והוגש כנגד המתלונן תחילה על ידי לשכת תביעות של מחוז תל אביב, שם משרתת המתלוננת.

כנגד הנאשם אף הוגש על ידי המתלונן עצמו כתב אישום לבית המשפט לתעבורה אשר נמחק.

עתה יש לבחון ולהכריע האם מההתנהלות כמפורט לעיל יש ללמוד על פגמים ממשיים בהתנהלות בעניינו של הנאשם היורדים לשורש העניין ואשר צריכים להביא לביטול כתב האישום כנגדו.

31. על פי עדותו של המתלונן, כמפורט בהרחבה לעיל, לאחר שהזדהה כשוטר בפני הנאשם נרגע הנאשם, הזיז את הקטנוע ואז התקהלו במקום עשרות מקומיים והחלו להתגרות במתלונן. באותו מועד הזעיק המתלונן את צוותי משטרה, פקודיו. בעת האירוע, הנאשם 2 הצמיד פניו למתלונן והחל לקלל אותו, ואז לקח המתלונן את הנאשם הצידה כדי לנסות ולהתנתק, כאשר הנאשם 2 התרחק רק כששמע את ניידות המשטרה מגיעות וכאשר הגיעו, ביצע המתלונן מעצר של שני הנאשמים (עמ' 25 ש' 22). אציין בהקשר זה שמשבוצעה עבירת האיומים על ידי הנאשם, אינני מוצאת את מעצר הנאשם כבלתי סביר בנסיבות.

באשר לזימון פקודיו של המתלונן על ידו לזירת האירוע: הגם שדרך ההתנהלות העדיפה הייתה להתקשר למשטרה כמתלונן למוקד 100, אינני מוצאת שפגם זה הוא פגם היורד לשורשו של עניין. עוד סביר להניח שלו היה מתקשר המתלונן 100 ממילא היו מגיעים למקום שוטרי מרחב יפתח, האמונים על הסדר ביפו, המרחב בו משרת המתלונן. יש לציין כי המדובר היה באירוע מתגלגל שנסיונותיו מפורטות לעיל, כאשר בין היתר נוצרה התקהלות של מקומיים במקום, כאשר המתלונן העיד שחש מאוים במסגרתו. חשוב מכך: גם הנאשם לא העלה טענות כנגד דרך טיפול השוטרים בעת שהגיעו למקום, למעט טענתו אשר עלתה לראשונה במסגרת נ/1 לפיה לא הודיעו לו שהוא עצור ואת סיבת מעצרו, אשר לא התקבלה כמפורט לעיל וכן טענה כנגד התנהלות המתלונן עצמו בחדר החקירות המפורטת בנ/1 אשר נמצאת בבדיקת הגורמים הרלבנטיים.

על כן, בהקשר זה אינני מוצאת כי נפל פגם היורד לשורשו של עניין.

32. באשר לביצועה של החקירה במרחב בו משרת המתלונן, צודקת ב"כ הנאשם בטענתה לפיה הדעת איננה נוחה

עם מראית פני הדברים, אך לא בוססה וממילא לא נטענה כל טענה למשוא פנים ממשי של צוות החקירה כנגד המתלונן. עוד יש לציין כי העדה איצקובצקי אשר גבתה את הודעת הנאשם העידה כי את המתלוננת פגשה לראשונה רק במעמד התלונה ואת הנאשם אמנם הכירה קודם לאירוע אך מעולם לא עבדה מולו או תחתיו ואין לה ולא היה לה כל קשר אליו מלבד הידיעה כי המדובר בקצין מהמרחב (עמ' 40). העדה ציינה כי פעלה בהתאם להוראות הקצין התורן שהיה הממונה עליה באותו הערב, ירון לונדון.

העד ירון לונדון דחה בכל תוקף טענה למשוא פנים בחקירה שהתנהלה (עמ' 77 ש' 32) ואף טען לביסוס עמדתו כי אף מצא לשחרר את הנאשמים לאחר חקירתם ולא הורה על המשך מעצרים (עמ' 78 ש' 23).

אציין כי לא מצאתי נפקות ממשית לטענה כך שהמתלוננת זומנה למסור עדות ביום ו' בערב, יום האירוע, חרף טענות ב"כ הנאשם.

33. נראה כי אין חולק שהגשת כתב האישום תחילה על ידי לשכת התביעות של מחוז ת"א במשטרת ת"א שם משרתת המתלוננת אינו תקין, ולראייה העובדה שהתיק עבר לטיפול הפרקליטות. יחד עם זאת יש לתת את הדעת לכך שגם הפרקליטות אשר טיפלה בתיק בסופו של יום בחנה את הראיות המצויות בתיק ומצאה שהיה מקום להגישו, יש בכך כדי לתמוך בטענה שהחלטה בדבר הגשת כתב האישום כנגד הנאשם לא נעשתה מתוך תחושת נקם כנגד הנאשם, ומעבר לכך, כמפורט לעיל, טענת אפליה בהקשר זה לא בוססה. בנוסף, המתלוננת בעדותה הבהירה כי בעת האירוע הייתה בחופשת לידה, וכי נודע לה על הכנת טיוטת כתב האישום על ידי לשכת תביעות תל אביב במשטרת ישראל בה היא משרתת רק כאשר שבה מחופשת הלידה באוגוסט 2014. בנוסף הבהירה כי לא ידעה שכתב האישום הוגש על ידי התובעת רעות וזו לא עדכנה אותה בדבר טרם שובה מחופשת הלידה (עמ' 47-48).

בנסיבות אלה, גם בהקשר זה, אינני מוצאת כי נפל פגם ממשי היורד לשורשו של עניין ומחייב ביטולו של כתב האישום.

לא ניתן לסיים פרק זה מבלי לשוב ולציין כי האמור לעיל ומסקנותיי אינו נוגע לטיפול בכל הקשור לעבירת התעבורה. בהקשר זה היה טעם רב בטענת ב"כ הנאשם לפיהן הגשת כתב אישום לבית המשפט לתעבורה על ידי המתלונן עצמו ומבלי שהנאשם הוזהר נחקר ומסר גרסתו ביחס לעבירה זו מהווה פגם ממשי. לטעמי, בהתאם למבחנים שנקבעו בפרשת בורוביץ בהחלט נכון היה לבטל את האישום בעבירת התעבורה אשר יוחס לנאשם ולזכותו ממנו.

העדר חקירת עדים מהותיים:

34. בע"פ 5019/09 **דביר חליוה נ' מדינת ישראל** (20.8.2013) נקבע כי קיומם של מחדלים בחקירת משטרה, ואפילו מחדלים חמורים אינם מובילים בהכרח לזיכוי הנאשם, כאשר אלה כוללים גם הימנעות מחקירה. על בית המשפט לבחון האם קיים חשש שבשל המחדלים הנטענים קופחה הגנת הנאשם.

לדבריי כב' השופט מלצר:

"לשיטתי, השאלה המכרעת איננה האם יש בכוחה של הראיה שלא נאספה כדי להקים ספק סביר באשמתו של המערער, אלא האם עוצמת המחדל שבאי-אסיפתה חמור עד כדי כך שניתן לומר שנתקפחה זכותו החוקתית של המערער למשפט הוגן כדי כך שיש הצדקה לזיכויו (זהו פן נוסף של ה-

עמוד 12

"הגנה מן הצדק". ודוק: מסלול זה איננו בבחינת "יש מאין" תרתי משמע, וכבר מצאנו מקרים שבהם הלכו בו הערכאות המבררות (ראו: נקדימון, בעמ' 439-440). אוסיף כי לעת הזו אינני רואה לנכון להציב גבולות מוגדרים ביחס למצבים, אשר יבססו טענה של קיפוח הזכות להליך הוגן מחמת מחדלי חקירה, והדברים יתבררו בעתיד בפסיקותיו של בית משפט זה. יחד עם זאת אדגיש כי ראוי שנלך בנתיב זה רק במקרים חריגים ונדירים, כאשר ברור שמדובר במצבים, שבהם לא ניתן כמעט בשום דרך להצדיק את אופן התנהלותן של רשויות".

ראו גם כב' השופט גולדברג בע"פ 2511/92 נאיל חטיב נ' מדינת ישראל, תק-על 93(2), 1497, עמ' 1505 קבע:

"...השאלה שעל בית המשפט להציב היא, האם מחדלה של המשטרה הוא כה חמור עד שיש לחשוש כי קופחה הגנתו של הנאשם, כיוון שמתקשה להתמודד כראוי עם חומר הראיות המדבר נגדו, או להוכיח את גרסתו שלו (ראה ע"פ 173/88 פ"ד מד(792, 785(1)). על פי אמת מידה זו על בית המשפט להכריע מה משקל יש לתת למחדל, לא רק כשהוא עומד לעצמו, אלא גם בראיית מכלול הראיות".

35. במקרה דנן, לא השתכנעתי כי העדר חקירת עדים שנכחו במקום יש בה כדי לקפח את הגנת הנאשם.

כאמור, המחלוקת באשר להתנהלות הנאשם בעת האירוע בנוגע לעבירת האיומים היא מצומצמת ביותר ונוגעת אך לשאלה האם אמר הנאשם "צא החוצה" למתלונן. כפי שקבעתי לעיל, גם אם לא אמר הנאשם את המילים הנטענות, עדיין התנהגותו, עליה איננו חולק, מקימה את יסודות עבירת האיומים. בנוסף, גרסתו של הנאשם 2 אשר שהה במקום, שעניינו כבר הסתיים ואשר ביסס את גרסאות המתלוננים והנאשם עצמו באשר להשתלשלות העניינים.

יתכן והייתה משמעות לעניין לו הייתה עבירת התעבורה בה הואשם הנאשם נותרת על כנה, אולם מקום זוכה הנאשם מעבירה זו ובהינתן שגם לו הייתה מתקבלת גרסת הנאשם לפיה נהיגתה של המתלוננת סיכנה אותו ולא להיפך, עדיין, כפי שקבעתי לעיל, אין בכך כדי להצדיק את התנהלות הנאשם, העולה כדי איום, כפי שקבעתי לעיל.

נוכח כל המפורט לעיל, הטענה בהקשר זה נידחת.

מילות סיכום:

36. האם יש "במסה" של טענות ההגנה כדי להוות "מסה קריטית" שיש בה כדי להביא לביטול כתב האישום וזיכויו של הנאשם גם מעבירת האיומים, מטעמי הגנה מן הצדק, לאחר שזוכה מעבירת התעבורה כמפורט לעיל?

כפי שפורט לעיל, הגם שנפלו פגמים מסוימים בהתנהלות בעניינו של הנאשם, אין המדובר בפגמים היורדים לשורשו של עניין, כאשר ביחס להתנהלות מול הנאשם בכל הקשור לעבירת התעבורה, הרי שהנאשם זוכה מעבירה זו. מסקנתי איננה משתנה גם בבחינת אותם פגמים נטענים כמקשה אחת, ובכללם הטענות הנוגעות להתנהלות בקשר לעבירת התעבורה.

יתרה מכך, כפי שפורט בפרשת בורוביץ, גם מקום בו שוכנע בית המשפט כי קיומו של ההליך כרוך בפגיעה חריפה בחוש הצדק וההגינות, עליו לבחון אם לא ניתן לרפא הפגמים באמצעים מידתיים יותר.

אבהיר בהקשר זה כי עבירת האיומים המיוחסת לנאשם איננה בגדר "זוטי דברים" לטעמי, או בלשון ב"כ הנאשם: "אירוע שאינו צריך להגיע לפתחו של בית המשפט" והיא אף איננה העבירה המשנית אשר יוחסה לנאשם בכתב האישום. המדובר בעבירת איומים לכל דבר ועניין וחומרתה לצידה, כאשר לא מן הנמנע שאלמלא הציג המתלונן את תעודת השוטר לנאשם מיד עם פתיחת הדלת היה האירוע מסלים. בהקשר זה יש לציין כי הנאשם עצמו אישר בעת עדותו **"שהרגיע את הטון"** משראה את תעודת השוטר כי פחד להסתבך (עמ' 56 ש' 24-25).

בהקשר זה אין לי אלא להצטרף לעמדתו של כב' השופט ד"ר אבינור בת.פ. (תא) 33995-10-13 **מדינת ישראל נ' רוי בוהדנה** (1.11.2015) שם הדגיש:

"התופעה של "זעם בדרכים" אינה תופעה חדשה במקומותינו. כבר לפני למעלה מיובל שנים התריע כב' השופט ח' כהן אודות "התופעות התדירות יתר על המידה וההולכות ורבות, של הפקרות בכבישי הארץ, אשר סכנתה ותוצאתה אין לשערן כלל" (ע"פ 214/64 היועץ המשפטי לממשלה נ' פוזילוב ואח', פ"ד יח (4) 255, 258 (1964)). יחד עם זאת דומה, שבשנים האחרונות הדברים אך הולכים ומחריפים. אמנם התופעה של "זעם בדרכים" באה לידי ביטוי, במרבית המקרים, בדיבורים - בקללות למיניהן - בלבד, אך אין כל מקום להקל בה ראש. מעבר לכך שלעיתים התופעה מתבטאת גם בנהיגה מסוכנת ומסכנת בכוונת-מכוון, ולעיתים (כבענייננו) בגרימת נזקים לרכוש ואף לגוף ולנפש - אשר לתוצאותיהם אין שיעור - הרי שיש בתופעה משום פגיעה חמורה בשלום הציבור ובתחושת הביטחון של הציבור בדרכים."

עוד ציין כב' השופט ד"ר אבינור כי המצב החקיקתי כיום אינו נותן לבית המשפט את הכלים המשפטיים ההולמים לטיפול בהתנהגויות כגון אלה תוך השוואה לדין במדינת קליפורניה שבארה"ב, המסמך בית משפט שהרשיע נאשם במקרה של "road rage", לפסול את רישונו של הנאשם ואף לחייבו להשתתף בתכנית טיפולית הולמת. ר' California Vehicle (Code § 13210).

37. הטענה אשר עברה כחוט השני בטיעוני ב"כ הנאשם הייתה כי נדמה שהיחס אותו קיבלה תלונת המתלוננים היה מיוחד, נוכח תפקידיהם במשטרת ישראל. אכן אין מקום ליחס מיוחד לתלונת המתלוננים בזכות תפקידם, אך מנגד, אין בשירותם במשטרת ישראל כדי לגרוע מזכויותיהם ככל אדם, להגנת החוק, מקום בו מבוצעת כנגדם עבירה.

אשוב ואדגיש בהקשר זה כי לא בוססה טענת אכיפה בררנית או אפליה ביחס לאישום בעבירת האיומים על נסיבותיה.

38. סוף דבר, טענות ההגנה מן הצדק נדחות משאינן עוברות את המבחן התלת שלבי אשר נקבע בפרשת בורוביץ, גם מקום בו נשקלות הטענות בכל הנוגע לאישום בעבירת התעבורה ביחד עם יתר הטענות שנטענו, כך שאין מביאות לביטול כתב האישום או זיכוי הנאשם מעבירת האיומים, ניתן יהיה לשוב ולהפנות אליהן בעת הטיעון לעונש בענייניו של הנאשם.

אני מרשיעה את הנאשם כאמור בביצועה של עבירת איומים על פי סעיף 192 לחוק העונשין.

ניתנה היום, י"ז אלול תשע"ו, 20 ספטמבר 2016, במעמד הצדדים

